A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 454. A. W. HANS

De Broer van den Rooverskapitein

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

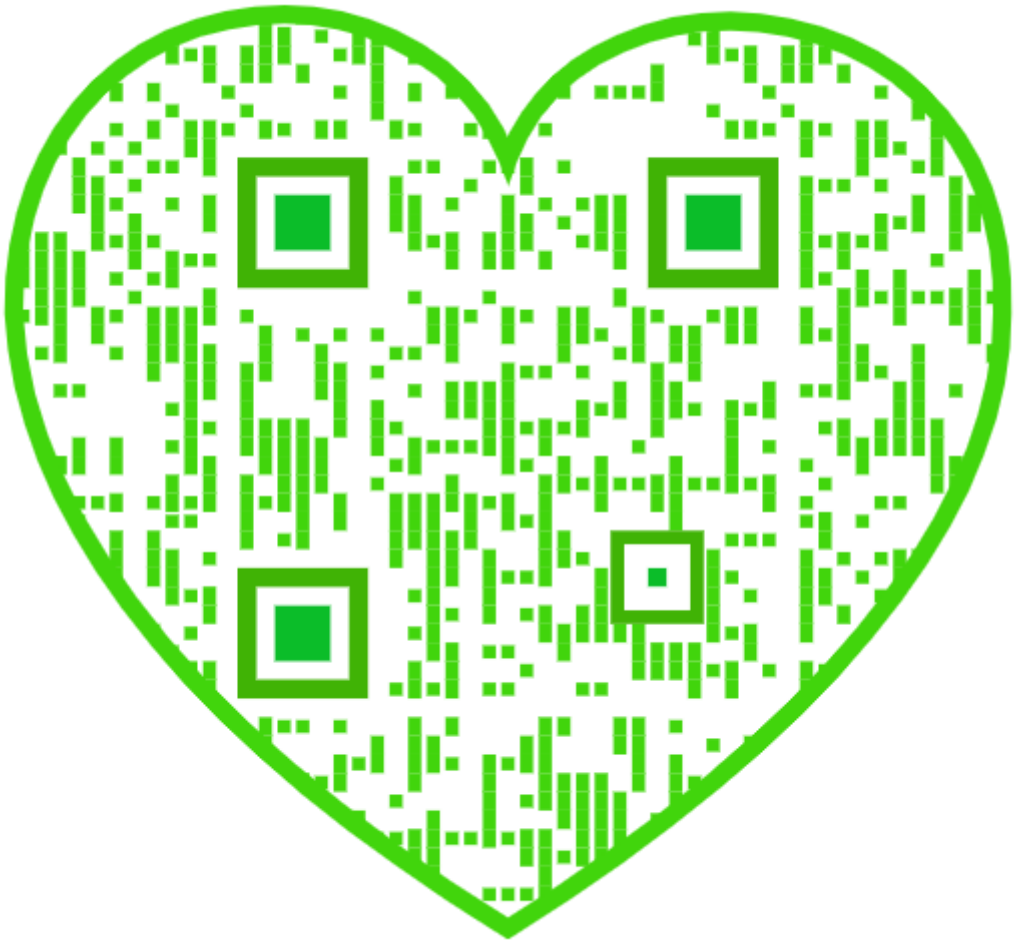

De Broer van den Rooverskapitein.

I.

't Was een warme Junidag. In een trein, die van uit de Amerikaansche stad, Chicago, reizigers naar afgezonderde en weinig bewoonde streken voerde, zat in een derden klaswagen een groote en sterke man. Hij scheen er vermoeid uit, want dikwijls dommelde hij voor eenige oogenblikken in. Dit was ook niet te verwonderen. Tom Charles, zooals deze passagier heette, had al een heele rëis achter den rug. Hij was van uit New-York gekomen met het doel om zijn eenigen broeder, die ergens in de wilde streken woonde, op te zoeken. Die broeder was na den dood van hun ouders, New-York ontvlucht en stond nu in betrekking met allerlei booswichten ergens op de prairie. Tom wilde trachten hem op den goeden weg terug te brengen.

Nu Tom Charles in een hoekje zat en reeds geweldig naar het einde van de reis verlangde, dacht hij :

— Wat ben ik begonnen! Ga maar eens zoeken in die wildernis !

Maar dan kwam de hoop weer boven zijn broeder te redden.

De reis duurde een gansche week. Het leek waarlijk of er geen einde aan zou komen. Altijd dezelfde aanblik : bosschen, velden en nu en dan een dorp dat bestond uit eenige blokhutten. Daar stopte de trein en dan konden de reizigers zich wat eten verschaffen.

Eindelijk dan toch kwam er een eind aan die eentonige tocht.

Tegen den avond stoomde de trein een redelijk groote plaats binnen. Het was het laatste stadje van eenig belang, want verder strekte zich de wildernis uit met nog een paar schamele dorpjes van houten huisjes.

Tevreden dat deze reis althans afgeloopen was, maar toch een beetje weemoedig, stapte Tom uit. Waar moest hij naar toe, hier in het onbekende ! Hij nam zijn koffer op en liep het plaatsje in. Er heerschte veel beweging. Menige herberg zat vol met cow-boys. Na eenig zoeken trad Tom een hotel binnen en bestelde er een flink maal. Dan ondervroeg hij den waard over de streek.

Deze vertelde hem, dat het hier alles behalve rustig was. Er zwierven veel paardendieven en Indianen rond. De overheid, die over politie beschikte had het soms erg lastig.

Tom vroeg aan den waard, of hij nooit den

naam van Jack Charles gehoord had. Hij zei er echter niet bij, dat deze zijn broeder was.

— Jack Charles, herhaalde de waard. Wie zou hem niet kennen, tenminste van naam, want een eerlijk mensch wenscht niet hem persoonlijk te ontmoeten. Die kerel is een berucht bandiet. Ieder vreest hem, want als ge met hem in aanraking komt, zijt ge niet wel af. Gelukkig voor ons stadje dat hij tegenwoordig hier weinig van zich laat hooren. Men beweert dat hij met een bende dieper de wildernis in zit, en eenzame hoeven aanvalt. Men heeft u zeker voor hem gewaarschuwd. Ja, pas op, als ge naar de prairie wilt.

Tom zat treurig te luisteren.

— Is Jack het nog waard, dat ik hem opzoek, dacht Tom. Zal hij mij niet dooden als we elkander ontmoeten ?

Hij gruwelde bij deze gedachte.

Tom stond op en zei tot den waard, dat hij vermoeid was, en rust verlangde. Vlug ging hij naar zijn kamer, alleen maar om stil te kunnen denken. Hij voelde wel, dat het een harde strijd zou worden.

Weldra legde hij zich te bed, maar niettegenstaande hij erg vermoeid was, duurde het [illegible] lang, eer hij sliep. Toen hij den volgenden dag wakker werd, scheen de zon vroolijk in zijn kamer. Veel opgewekter dan gisteren stond Tom op, en hij zei in zijn eigen :

— Moed houden, ik ben toch gekomen om mijn broeder te vinden en zijn leven te verbeteren. En vader en moeder in den Hemel zullen er mij voor zegenen.

In de herbergzaal was er reeds veel volk. Tom ontbeet en luisterde naar de gesprekken. Eensklaps kreeg hij als een schok, want hij hoorde zeggen :

— Ja, het schijnt dat de bandiet Charles leelijk huis houdt. Hij is nu hoofdman van een sterke bende, die haar schuilplaats ergens in de rotsen heeft. Gelukkig voor ons, dat het ver van hier is, anders zouden we dikwijls in angst mogen zitten. God bescherme de arme stakkers, die in zijn handen vallen !

In eens kreeg Tom nu een spoor. Geheel onnoozel weg vroeg hij inlichtingen, als ware het maar uit nieuwsgierigheid. Hij vernam nu ook, dat hij nog een heel eind met een postkoets mee kon.

— In die koets zou ik me nooit wagen, zei de waard. Die vervoert dikwijls geld voor eenzame boeren en dan is er altijd kans dat ze aangevallen wordt.

Tom zweeg over het ware doel van zijn reis en ging de stad in.

Hij slenterde wat rond in de redelijk drukke straten, en won nog inlichtingen in over die postkoets. Weldra kwam hij te weten, dat ze eerst

binnen twee dagen zou vertrekken. Tom oordeelde, dat hij het best handelde met zoo lang te wachten, want de afstanden waren hier heel groot. Als hij te voet vertrok, zou de reis toch nog langer duren.

Vervolgens ging Tom naar een wapenwinkel en kocht er een paar flinke revolvers en een mes en ook nog andere dingen, die men in de wildernis noodig kan hebben. Daarna ging hij reeds een plaatsje in de postkoets bespreken.

II.

Eindelijk was de dag aangebroken, dat Tom Charles met den wagen vertrekken kon. Er waren slechts twee medepassagiers. Deze reis zou twee dagen duren. Er werden ook een zak geld een pak brieven en eenige balen koopwaar opgeladen.

Weldra kwam de wagen, die al oud was en erg rammelde, in beweging. Het duurde niet lang of er werd een gesprek aangeknoopt. Tom zei dat hij familie wilde bezoeken, wat toch de waarheid was.

— Och, sprak een der reizigers, voor mijn plezier zou ik dezen tocht niet meemaken. Het is al dikwijls gebeurd dat de koets overvallen werd. Maar ja, voor zaken moet men soms veel doen. Ik wil verscheidene boerderijen bezoeken.

De streek werd steeds wilder met woeste vlakten en groote bosschen. Nu en dan kwam men wel eens een paar cow-boys tegen, maar overigens was het erg eenzaam.

Het duurde niet lang of de reizigers begonnen zich zeer te vervelen. Ze waren blij, toen ze des middags aan een plaatsje kwamen, dat op een dorpje geleek, want er stonden eenige blokhutten. Hier werd halt gehouden en kon men eten krijgen.

Tom was ook weer tevreden toen de reis voortgezet werd.

Eindelijk toch brak de avond aan. In een kleine nederzetting zou men den nacht doorbrengen. Er stond een houten herberg, tevens hotel. Tom ging vroeg slapen, want hij was waarlijk vermoeid. Hij sliep nu spoedig in.

Het was ongeveer middernacht, toen hij plots wakker werd. Hij hoorde geritsel aan het venster. Natuurlijk verschrok hij geweldig, maar hij hield zich stil en luisterde. Hij hoorde zeggen : « Hier slaapt een van die heeren, uit de postkoets, we kunnen een goeden slag doen ».

Tom achtte plots zijn leven in gevaar, want hij begreep, dat deze bandieten niet op een moord zouden zien. Vlug greep hij naar een van zijn revolvers, sprong uit bed en verstopte zich achter een kas. Daar wachtte hij alles af.

Na eenige minuten hoorde hij dat men 't venster openschoof. Twee vage gedaanten klommen binnen. Tom loste een schot door 't venster. De inbrekers gilden van schrik en sprongen terug naar het raam, maar nu trad Tom ook snel toe, en hij kon nog juist een van de dieven vast grijpen. Hij handelde zeer onvoorzichtig, want de roover, die reeds buiten stond, lichtte met een sterke zaklantaren in Tom's aangezicht en loste tegelijk een schot, dat gelukkig niet trof. Tom die geheel verblind was, moest den gevangene loslaten, en deze verdween met zijn kameraad in de duisternis.

Alhoewel Tom niet gekwetst was, zakte hij toch ontdaan op een stoel. Door het felle schijnsel van die zaklantaren had hij even het gezicht kunnen onderscheiden van den roover, dien hij bijna gevangen had. En deze was niemand anders geweest dan zijn eigen broeder. Het leek ongelooflijk en toch was het waar.

— Heb ik gedroomd ? zei Tom luid.

Hij had zijn eigen broeder vast gehad, die hem misschien anders in zijn slaap gedood zou hebben.

Door al het lawaai was de waard ook wakker geworden. Hij durfde slechts na eenige oogenblikken voor den dag komen en met een revolver in de hand, trad hij op de kamer van Tom toe.

— Mijnheer leeft ge nog ? vroeg hij met bevende stem.

Tom opende de deur.

— Twee dieven hebben gepoogd binnen te breken. Ik heb hen echter verjaagd, zei hij.

De andere logeergasten verschenen ook en dan buren, die eveneens het gerucht gehoord hadden. Niettegenstaande hij er weinig zin in had, moest Tom weer het heele verhaal doen.

— Ge hadt recht op de schurken moeten schieten. Dat is hier wet van de wildernis, zei de waard, die echter zich eerst bang verstopt had. Maar Tom kon God wel danken, dat hij in de lucht geschoten had, want hij zou misschien zijn broeder gedood hebben. Deze gedachte deed hem waarlijk huiveren.

— Ik durf morgen de reis niet meer voortzetten, zei een der reizigers. Het is nu bekend dat er geld vervoerd wordt, en dan is het nooit pluis. Men poogt al in de hotels binnen te dringen.

Ook de voerman zag er geweldig tegen op morgen nog verder te rijden, maar hij moest wel.

Tom ging weer naar zijn kamer De dieven zouden nu niet meer weerkomen. Den slaap kon hij echter niet meer vatten. Altijd kwam hem het beeld van zijn broeder voor de oogen.

's Morgens maakte de voerman alles klaar voor de reis. Gaan die passagiers nog verder mee ? vroeg hij.

— Ik weet het niet, antwoordde de waard. Ik zal het eens vragen.

— Twee gaan er mede, zei hij dan. Een heeft er genoeg van en zegt dat hij zijn leven nog niet beu is.

— Ik wou, dat ik ook zoo kon spreken. Maar ja, ik heb nu dit ongelukkig stieltje, ik ben nog blij dat ik toch gezelschap heb. Beter met drie dan alleen. Maar nu dienen we te vertrekken, anders wordt het te laat en ik zou graag voor de duisternis op mijn bestemming zijn.

Tom en de andere reiziger waren vlug gereed. Tom Charles had eerst nog geaarzeld om verder te reizen, niet uit schrik, maar omdat zijn broer gisteren hier in de omgeving rondzwierf. Doch dan begreep hij dat het beter was zijn schuilplaats op te zoeken.

Het was inderdaad Jack Charles, de broeder van Tom geweest, die gepoogd had den diefstal te plegen. Met een vriend kwam hij gisteren toevallig in het plaatsje en hij hoorde zeggen dat er een flinke verzending geld in de postkoets was. En dadelijk vatte hij het plan op dien kostbaren zak buit maken.

Maar zonder hij het zelf wist, was hij bijna door zijn oudsten broeder gevangen genomen.

Nadat ze uit het venster gesprongen waren, gingen de bandieten in het aanpalende bosch,

waar hun paarden stonden. Zoo konden ze gemakkelijk vluchten.

Den volgenden morgen zei Jack tot zijn maat :

— Dat had vannacht slecht met ons kunnen afloopen. We mogen zeggen, dat we door het oog van een naald gekropen zijn.

— Had die kerel goed gemikt, een van ons tweeën ware er aan geweest.

— Ja, ge hebt gelijk. Had ik zooveel geluk niet gehad, dan zat ik nu misschien in een kelder gevangen. En eenmaal dat ze mij vasthebben, zal ik er niet goed voorstaan, hernam Jack. Maar nu begint mijn maag geweldig te grollen. Laten we in den omtrek eens gaan zien, of er niets te eten is.

De andere stemde hierin toe, en het duurde niet lang of de twee schurken reden in vollen galop weg.

Intusschen was de postkoets reeds ver gevorderd. De koetsier die voortdurend angstig rondkeek, zette de paarden steeds tot spoed aan.

Tom en de andere reiziger waren evenmin gerust.

De wagen schokte en kraakte op den oneffen weg, eigenlijk maar een wagenspoor over de vlakte. Ginds rezen er nu bergen op. En alles scheen zoo geheimzinnig.

— Wie weet, dacht Tom, hoe lang ik hier dien te blijven, als ik niet omkom. De schuilplaats van

Jack zal niet gemakkelijk te vinden zijn. En zal mijn broer naar mij luisteren ? Tom kreeg weer zwarte gedachten.

Gelukkig verliep de reis zonder ongevallen, en het was met een zucht van verlichting, dat de koetsier stil hield in een heel klein plaatsje, dat daar waarlijk als verloren in de wildernis lag. Maar ook hier stond een herberg, waar Tom en zijn medereiziger voeding en logies kregen.

Den volgenden morgen was Tom reeds vroeg op ; hij sprak met den waard en zoo vernam hij, dat de bende van zijn broeder nog veel verder verbleef.

Plots kwam bij Tom het gedacht op, van een paard te koopen. De herbergier wees waar een paardenkoopman woonde. Tom ging er heen, en het duurde niet lang, of hij had zijn keus gedaan: een jong sterk en vurig paard, juist geschikt voor de wildernis. Eer hij vertrok, ondervroeg hij den koopman nog eens over de streek, en dan reed hij de voor hem onbekende wildernis in.

III.

Een paar dagen waren voorbijgegaan.

In een groot bosch op een open plek stond een hutje. Voor de deur zat een man. Het was Tom. Lang had hij rondgedwaald. Op een eenzame hoeve bekeek men hem wantrouwend. Toch had

hij er voedsel kunnen koopen. Dan vond hij deze verlaten hut. Hij moest nu in den omtrek van zijn broeders kamp zijn. Hij wenschte een roover te ontmoeten, die hem naar Jack kon leiden. Hij was reeds van plan om verder te trekken in de bergen, toen hij op zekeren morgen in den grond een paar voetstappen zag.

— Hier zijn menschen geweest, riep hij opgewonden uit.

Hij liet zijn paard grazen en volgde het spoor. Hij bemerkte ook dat de planten beschadigd waren.

De stappen leidden diep het bosch in. Voor alle voorzichtigheid nam Tom zijn revolver in de hand, want het was hier toch zoo geheimzinnig. Hij had zoo ongeveer twintig minuten gegaan, toen hij in de verte rook zag dwarrelen.

— Voorzichtig zijn, dacht Tom en hij sloop voort door de struiken. Dan zag hij een dertigtal Indianen rond een vuur zitten. Ze waren zoo wat ongeveer een twintigtal meter van hem af. Voorzichtig spiedde hij alles af, maar hij kon niets verstaan.

Eensklaps siste er een pijl langs zijn hoofd. Tom draaide zich onmiddellijk om en zag een grooten roodhuid achter een boom staan. De man legde een nieuwen pijl op zijn boog. Tom voelde zijn leven in gevaar, en zonder aarzelen schoot hij zijn revolver af. De Indiaan stortte zonder nog

een kreet te slaken neer. Tom was waarlijk aan den dood ontsnapt.

Door het geluid van het schot sprongen de andere Roodhuiden natuurkjk ook recht, en toen ze een blanke zagen, kwamen ze vlug aanloopen. Tom rende weg en bereikte hijgend zijn paard. In vollen galop vloog hij het bosch in. De aanvallers schoten steeds pijlen af, die gevaarlijk rond Tom vlogen. Het was nu waarlijk een rit op leven en dood.

Toen Charles omkeek, zag hij tot zijn grooten schrik, dat hij nu achtervolgd werd door Indianen te paard. Het werd een felle jacht. Tom spoorde zijn paard harder en harder aan. Hij kwam aan een dicht struikgewas ; hierdoor was hij een beetje beschermd voor de pijlen, die de Roodhuiden nog steeds afschoten.

— Misschien geraken ze nu mijn spoor wel kwijt, hoopte hij.

Dit scheen wel het geval, want na een tijdje hoorde hij niets meer. Nog wel een uur reed hij in volle vaart voort. Telkens vreesde hij, dat er Indianen zouden opduiken. Dit was echter het geval niet.

Tom klom op een heuvel om de streek eens te verkennen. Hij bemerkte echter niets dan prair e bosschen en bergen. Hij wilde reeds weder naar beneden gaan, toen hij plots een geluid hoorde.

't Scheen muziek te zijn, en het kwam van uit het bosch, dat een beetje verder lag.

— Zeker ook Indianen ? Wat moet ik nu beginnen ? dacht de moedige jonkman. Ik geloof dat ik omsingeld ben door Indianen. En als ik niet oppas, raak ik weer in een onaangenaam avontuurtje.

Tom dacht na.

— Ik zal toch in de richting van die muziek gaan, zei hij. Ik ben hier om mijn broeder te zoeken en moet nu niet bang zijn om een spoor te volgen, als ik er een heb.

Hij sprong weer op zijn paard en reed behoedzaam verder. Een vijftal minuten later. kon hij merken dat hij dicht bij de muzikanten was. Hij stapte van zijn paard en bond het aan een boom vast.

Tom vond het voorzichtiger te voet te gaan ; dan viel hij zoo niet in 't oog. En met zijn wapen in de hand sloop hij voort. Hij hoorde stemmen. Tot zijn groote verwondering was het geen vreemde taal, maar wel Engelsch, dat er gesproken werd. Op handen en voeten kroop Tom nader, en weldra bemerkte hij eenige kerels die rond een vuurtje zaten. Een van hen had blijkbaar harmonica gespeeld. Dat was de muziek. Nu luisterde Charles ingespannen, en hij verstond dat die mannen het over een hoeve hadden, en daar een goeden slag wilden doen.

— We moeten vanavond de hoeve van Rolfs aanvallen, zei er een. Die vent heeft pas een flinke som in huis. We mogen echter niet vergeten dat er veel personeel is. We zullen de menschen in hun slaap verrassen, anders zou het nog een hevige strijd kunnen worden. Ook moeten we den Indianenstam wat in 't oog houden. Het schijnt dat die lafaards in goede betrekking met de blanken staan, en ze zouden zeker en vast Rolfs helpen verdedigen.

Vol spanning luisterde Tom toe.

— Welke avonturen kom ik vandaag allemaal tegen, dacht hij. Ik moet dien landbouwer waarschuwen, want anders worden er ongetwijfeld lieden vermoord, die niemand iets misdaan hebben. Maar waar is de hoeve ? De moedige jongen bleef nog luisteren met de hoop van te vernemen, waar de boerderij stond. Hij kwam echter alleen te weten dat het langs den Westkant was.

— Toch al iets, dacht hij. Ik kan die richting uitgaan en misschien vind ik bedoelde plaats. Zooveel hoeven zijn er in deze wildernis niet.

Zoo stil als hij gekomen was, vertrok hij. Vlug en veilig bereikte hij zijn paard. Hij speelde met zijn leven want ieder oogenblik kon hij overvallen worden. Gelukkig dat het hoefgetrappel gedempt werd door de bladeren die op den grond lagen.

— Misschien is het de bende van Jack, dacht

Tom. Maar mijn broer was toch niet bij die schurken. Wat een geluk dat onze ouders het niet meer beleven, wat hij uitvoert !

Na een tijd liet Tom zijn paard harder draven. Een uur later steeg hij bij een beekje af. Daar liet hij zijn paard wat grazen, en zelf verfrischte hij zich in het koele water. Hij begon er al aan te twijfelen of hij die hoeve zou vinden.

— God beware de arme stakkers, die overvallen zullen worden, zei hij.

Tom werd plotseling ongerust. Er kwam een gejaagdheid over hem. Het was of hij een angstig voorgevoel kreeg. Weldra stapte hij ook weer op zijn paard.

— Kon ik nu die hoeve toch maar vinden! God help me ! bad hij.

Na een tiental minuten kwam Tom aan een redelijk groote, open plaats ; op den grond waren veel voet- en paardensporen zichtbaar. Toen kreeg hij goede hoop. Die sporen konden van bewoners en dieren der hoeve zijn.

— Weer maar volgen, zei hij vastberaden.

Maar daar stormden Indiaansche ruiters op hem toe. Ze schenen als uit den grond gekropen. Het was Tom of zijn hart stil stond. Vluchten leek onmogelijk. Ze waren vlak bij. Schieten zou ook weinig helpen. In plaats van zijn broeder te vinden, zou hij nu zeker op een wreede manier vermoord worden. En niemand zou het ooit te

weten komen, hoe hij den dood gevonden had.

Tom kon dus niet anders doen dan zich overgeven. Misschien zou dat zijn redding zijn. Hij stak zijn revolver in de hoogte als teeken van onderwerping en dadelijk was hij door de Roodhuiden omsingeld.

Een van de Indianen, die de leider scheen te zijn, ontnam Tom zijn wapens, maar tevens deed hij een geruststellend gebaar, alsof Tom geen vrees moest hebben. En plots bedacht de gevangene dat de roovers, die hij bespiedde, gesproken hadden over vreedzame Indianen. Was hij in hun handen gevallen ? Mocht hij nog op redding hopen ? Het leven lachte hem nu weer toe. Tom werd meegevoerd. Natuurlijk was hij in hevige spanning. Hoe groot zou de ontgoocheling zijn, als het toch eens moorddadige kerels waren !

Na een twintig minuten kwamen ze aan een kamp, waar groote drukte heerschte. Toen vrouwen en kinderen den blanke zagen, kwamen ze vlug toegeloopen en bekeken ze Tom van hoofd tot de voeten. De leider van de groep bracht Tom bij een anderen man, die zeker het opperhoofd was. Tot zijn groote verbazing zag Tom dat een blanke naast dezen Roodhuid zat. De aanvoerder der bende, die Tom verrast had, gaf nu in een vreemde taal verslag.

— Met welke bedoelingen kwaamt gij hier rondzwerven ? vroeg de blanke in 't Engelsch

aan Tom. Moest ge ons kamp bespieden. Zijt ge soms een aanhanger van de bende van Jack Charles ?

Tom schrok bij het hooren van dien bekenden naam.

— Neen, antwoordde hij. Ik kwam juist met goede bedoelingen. Bij toeval hoorde ik dat zekere bandieten van plan zijn een hoeve aan te vallen. En nu ben ik op zoek naar die hoeve om den boer te waarschuwen.

Tom deed dan het heele verhaal.

— Welke hoeve is het ? vroeg de blanke, die aandachtig geluisterd had.

— Van een zekeren Rolfs.

— O ja, die is hier in de buurt. Is het de volle waarheid, die ge vertelt ?

— Natuurlijk.

— Ge moogt van geluk spreken dat ge door onzen stam gevangen genomen zijt. Nu moet ge niet bang zijn. Deze Indianen hebben vrede met de blanken en bevechten de roovers.

De zolderlinge man zei dan weer iets in een vreemde taal tegen den hoofdman, die daarna met eenigen van zijn volk sprak.

— Binnen vijf minuten zijn we weg, hernam de blanke tot Tom.

— Is die hoeve ver van hier ?

— Neen, een half uurtje. Maar ze ligt versche-

len tusschen bosschen en groen. Ge zoudt ze moeilijk gevonden hebben.

— Maar hoe zijt gij hier terecht gekomen ? vroeg Tom.

— Och, vervolgde de man, vijf jaar geleden hebben bandieten mijn gansche familie uitgemoord. Alleen ik bleef over. Ik heb nu slechts één doel : de wildernis van dat gespuis te bevrijden.En daarvoor heb ik mij bij dezen stam aangesloten.

Tom sprak over zijn ontmoeting met andere Indianen.

— O, die roovers ! Alle Indianen zijn niet gelijk ! hernam de blanke.

Weldra was er een bende Roodhuiden klaar voor den uittocht. De blanke en Tom reden ook mee.

Het duurde niet lang, of de hoeve werd bereikt. Deze was heel groot, en er stonden veel gebouwen rond de woning. De boer was verbaasd over het bezoek, al toonde hij niet de minste vrees voor de Indianen. Toen de blanke hem alles vertelde, verschrok hij geweldig en hij dankte Tom innig.

Dadelijk verzameide hij al zijn personeel en er werd een plan opgemaakt om den aanval af te slaan. Een groep van de Indianen zou zich in de aanpalende bosschen verbergen ; alzoo konden zij de roovers achter en op zij aanvallen. De

rest zou op de hoeve blijven en zich opstellen in de woning, schuren en stallen.

Het werd stilaan avond en iedereen was in spanning.

Het was ongeveer een uur of elf, toen men gerucht hoorde. Een der Indianen kwam zeggen, dat de rooversbende in aantocht was. Tom voelde zich vreemd te moede. Wat ging er nu gebeuren? Was zijn broer bij die bandieten ? En zou Jack gedood worden ?

— Ik heb mijn plicht gedaan, dacht Tom.

Eensklaps klonken er buiten schoten. Een gevecht was in gang.

— Verraden ! kreet een van de bandieten. We zijn verloren !

Er heerschte bij de roovers een geweldige paniek. Van links en rechts werd er op hen gevuurd. De strijd duurde niet lang. De roovers namen de vlucht, maar sommigen bleven gewond of gedood achter.

De blanke bondgenoot van de Indianen sprong verheugd binnen :

— Een goede slag ! juichte hij. De beruchte Jack Charles is gevangen. Hij is zwaar gewond. Ze brengen hem binnen.

— Laten we hem dadelijk ophangen ! stelde een knecht van de hoeve voor.

— Neen, neen, zei de baas. We moeten hem aan het gerecht overleveren.

— Het kan wel twee maanden duren eer er een officier met politie naar hier komt, hernam de knecht.

— Laten we eerst naar zijn wonden zien, zei vrouw Rolfs. Die Jack Charles is toch een mensch.

Tom stond daar diep ontroerd... Zoo sprak men hier over zijn broer ! Hij snelde naar buiten. Vier Indianen kwamen met den gewonden roover-hoofdman over het hof. Een knecht lichtte bij met een lantaarn. De baas en zijn vrouw en ook de anderen traden buiten. Plots barstte Tom in tranen uit.

— Jack, mijn broer ! sprak hij luid. O, laat mij bij hem alleen...

— Uw broer ! zei Rolfs. Hebt ge dan ook tot de bende behoord en haar nu verraden ? Zeg gerust de waarheid.

— God hoort me ! Ik ben van New-York naar deze wildernis gekomen... om mijn broer te zoeken en te trachten hem op den goeden weg terug te brengen. Ik had ginder gelezen, dat hij een gevreesde roover was in de prairie....

De gewonde opende nu de oogen.

— Die stem, mompelde hij... Is het Tom?

Zijn broer boog zich over hem en snikte :

— Ja, ik ben Tom... En ik kwam u zoeken...

— 't Is uit met mij ! Ze hebben me goed geraakt.

— Neen, 't is niet uit met u, ook al sterft ge, Jack. Er is een eeuwigheid !

— Waarom zoekt ge mij ? Om mij over te leveren aan de politie ? vroeg Jack met matte stem.

— Om u te redden van het kwaad. O, denk aan wat vader en moeder ons leerden !

— Zwijg !

— Breng den gewonde in huis ! beval vrouw Rolfs.

— In een stal ligt hij nog te goed ! smaalde een der knechten.

— In huis ! hernam de bazin.

Men gehoorzaamde haar en ze wees den weg naar een kamer, waarin een oude rustbank stond.

— Leg den man daarop neer, sprak vrouw Rolfs. We moeten eerst naar zijn wonden zien. Christus heeft ons geleerd onze vijanden wel te doen.

Jack was in de borst getroffen en verloor veel bloed. Tom sneed zijn kleederen open. Met de goede meesteres der hoeve wiesch hij de wonde uit en legde hij een verband. Jack kreunde... Hij sprak niet meer.

— Blijf nu bij hem, zei vrouw Rolfs tot Tom.

De baas liet de dooden begraven. Er waren er vijf. En vier gewonden werden in een schuur

gebracht en ook verzorgd. En als ze genazen, zouden ze aan het gerecht overgeleverd worden.

De Indianen kregen eten en drinken.

Intusschen zat Tom bij zijn broer. Na eenigen tijd, vroeg Jack :

— Tom, zijt gij daar nog ?

— Ja... Wat kan ik voor u doen ?

— Ik voel, dat ik zal sterven... Ik ben een slecht mensch...

— Voor alle zonden is er vergiffenis bij God... Hebt gij berouw

— Ik heb al dikwijls berouw gevoeld... maar dan zei ik weer, dat ik niet meer onder de eerlijke menschen kon komen... dat ik terechtgesteld zou worden... en ik deed voort... Maar soms heb ik me zelf vervloekt...

— Laat ik bidden voor u...

En Tom zei een gebed op, dat moeder hun geleerd had, toen ze nog klein waren.... Jack verstond het...

— Moeder ! fluisterde hij.

— Moeder sprak ons over God, hernam Tom.

— Ik heb niet alleen gestolen maar ook gemoord.

— Dat is vreeselijk. Maar Christus vergaf een moordenaar, toen ze beiden aan het kruis hingen...

Zoo sprak Tom tot zijn broer, tot deze koortsig insluimerde.

Rolfs en zijn vrouw kwamen eens zien. Tom

vertelde, wat hij met zijn broer besproken had.

— Hoe is hij een roover geworden ? vroeg de landbouwer.

— Jack en ik waren te New-York op een kantoor. Vader en moeder waren over vijf jaar gestorven. Jack ging 's avonds naar herbergen en speelzalen... Hij maakte schulden. Toen bestal hij onzen patroon. Hij verdween uit New-York. Hij is dan van kwaad tot erger vervallen. Meer weet ik ook niet van hem. Nooit heeft hij iets van zich laten hooren. Ik las in een dagblad, dat er in deze prairies een gevaarlijke bende zwierf, die tot hoofdman Jack Charles had, afkomstig uit New-York... Toen besloot ik hem op te zoeken...

Tom sprak over zijn reis en vertelde ook, hoe hij Jack reeds ontmoet had in een herberg, waar hij stelen wilde.

— Hij weet dat niet, fluisterde Tom. Ik herkende hem... maar hij mij niet... Ge hebt het overige gehoord... Ik moest u waarschuwen voor dien aanval... O, mocht ik nu toch mijn broer tot volle bekeering brengen, dat hij boetvaardig sterve !

's Morgens werd Jack weer helderder. Tom sprak en bad met hem. Hij verhaalde ook hoe hij Rolfs had kunnen verwittigen. Jack moest alles weten... Hij diende nog scherper het verschil te voelen tusschen goed en kwaad.

De gewonde roover begon te weenen.

— Zou God mij nog kunnen vergeven, wat ik misdeed ! vroeg hij.

— Ja, antwoordde Tom.

En Jack beleed zijn schuld, ook in aanwezigheid van Rolfs en zijn vrouw, die hem eveneens over den moordenaar aan het kruis spraken...

Tegen den avond stierf Jack Charles, met Tom's hand in de zijne geklemd.

Hij werd den volgenden dag begraven achter de hoeve.

De gewonden genazen en werden na een week vervoerd. Het gerecht veroordeelde hen ter dood. Ze werden aan de galg gehangen.

Tom had als getuige moeten optreden. Hij was nu dankbaar dat zijn broer anders gestorven was en met echt berouw.

Tom verbleef twee maanden op de hoeve. De familie Rolfs was hem zeer dankbaar. Hij bezocht ook nog enkele keeren de Indianen, die mee hielpen om rust te brengen in de streek.

Dat waren Indianen, die op een zoogenaamde « reserve » woonden. De Indianen vormen de oorspronkelijke bevolking van Amerika. Toen Columbus Amerika ontdekte, meende hij, dat hij in een deel van Indië was aangekomen. En zoo werden de bewoners van de Nieuwe wereld Indianen genoemd.

De huid der Indianen verschilt van licht tot donkerbruin ; daar zekere stammen hun vel met

roode verf beschilderden, werden de Indianen ook Roodhuiden genoemd en die naam wordt nog veel gebruikt. Hun woningen zijn deels van hout, deels van boomschors of buffelhuiden vervaardigde tenten, die wigwams heeten. In het midden is een plaats om vuur te maken en daarboven een opening in het dak, om den rook door te laten. Voor hun hut rooken de Indianen gaarne hun pijpen, van hen hebben de blanken het rooken geleerd.

De Indianen beoefenen jacht en vischvangst, maar ook veel landbouw. Ze kweeken aardappelen, katoen, tabak, maïs, pompoenen en meloenen. Hun voornaamste wapen was een ijzeren bijl, de tomahawk. De Indianen maakten van uitgeholde boomstammen en ook wel van huiden lichte vaartuigen, kano's die ze met paddles, een soort van riemen voortbewogen. De families vormden stammen. Krijgsgevangenen werden dikwijls de slaven van een stam. Men vereert een opperwezen, den grooten geest. Verder gelooft men ook aan goede en kwade geesten. Het grootste deel der Indianen is echter tot het Christendom bekeerd.

De Indianen hebben naast ondeugden, ook veel deugden. Maar ze werden vroeger door de blanken op schandelijke wijze behandeld. Men joeg de stammen uit hun gebied en daarbij hadden meermalen wreede tooneelen plaats. Natuurlijk

boden de Indianen verzet. Vandaar de bloedige gevechten. Er zijn wel veertig oorlogen gevoerd tusschen blanken en Indianen en men schat de verliezen der blanken op veertien duizend en die der Indianen op dertig duizend.

Verschillende stammen der Roodhuiden zijn daardoor uitgestorven.

Men schat nu het aantal Indianen nog op negen tot tien millioen.

Maar na den geweldigen tijd, kwam er een betere, toen men aan de Indianen het Christendom en de beschaving bracht.

Er werd aan de Indianen een groot gebied als woonplaats toegewezen, maar velen vermengden zich met de blanken. Onze plaat stelt beschaafde Indiaansche vrouwen en meisjes voor, die op het reservegebied wonen.

IV.

Tom Charles had dus twee soorten van Indianen ontmoet, een roofzuchtigen stam en een vreedzamen.

Toen Tom twee maanden op de hoeve van Rolfs verbleef, keerde hij naar New-York terug. Hij had zijn zending vervuld.

Maar hij aardde niet meer in de groote drukke stad. En na lang aarzelen toch, besloot hij zich

ook op de prairie te vestigen. Hij zou bij Rolfs wel werk krijgen.

Weer ving hij de groote reis aan, maar nu had hij een rustiger gevoel dan de eerste maal.

Opnieuw reed hij in de oude postkoets. Er waren nu meer reizigers.

— 't Is toch veiliger, sedert die beruchte Jack Charles gedood en men andere bandieten aan de galg gehangen heeft, hoorde Tom een der passagiers zeggen.

Men haalde stoutmoedige daden van Jack op. weinig vermoedend, dat de broer van den voormaligen rooverskapitein ook in de koets zat.

— Die kerel heeft een te zachten dood gehad, zei een der reizigers. Hij is in een gevecht gekwetst en ergens op een hoeve overleden.

— Het was geen zachte dood, sprak Tom nu.

Allen keken hem aan.

— Ik was op die hoeve, vervolgde hij. Jack Charles was doodelijk gewond geworden bij een aanval op die boerderij. Hij leefde nog veertien uur. Hij leed veel, maar nog meer naar de ziel dan naar het lichaam, want de wroeging over zijn misdaden folterde hem. Hij kwam tot volkomen berouw en is toen boetvaardig gestorven.

Tom verzweeg welke rol hij bij dit sterfbed gespeeld had. Hij vertelde ook niet dat Jack zijn broer was geweest.

De reis verliep zonder buitengewone ontmoetingen.

Met vreugde zag Tom na een marsch van eenige dagen de groote hoeve van Rolfs terug. Hij werd door de bewoners minzaam begroet.

— Wel, zei Rolfs, het is flink van u, ons nog eens te bezoeken.

— Als ik mag van u, blijf ik hier, antwoordde Tom. Zoudt gij nog een landbouwer van mij kunnen maken ?

— O, jawel, zei Rolfs. Als ge maar goeden wil betoont, dan zal het wel gaan.

— Zet me aan het werk en spaar me niet !

's Avonds stond Tom bij het graf van zijn broer en met ontroering bemerkte hij, dat het door de hoevebewoners netjes onderhouden was geworden.

Tom werd nu knecht bij Rolfs. En hij deed zijn best.

Het was harde arbeid, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, eerst in de stallen, dan op de uitgestrekte velden.

Het bedrijf beviel hem. Andere knechten die eerst gespot hadden met het kantoorheertje, lachten weldra niet meer. Tom stond zijn man !

Toen Tom twee jaar op de hoeve vertoefd had, vroeg hij Martha, een der dochters van Rolfs ten huwelijk. Het meisje hield veel van hem.

Haar ouders stemden gaarne toe.

— Maar, gij moet bij mij geen kencht blijven, zei Rolfs. Er ligt hier land genoeg en gij kunt een nieuwe boerderij stichten. Ontgin land en ik zal u helpen.

Dit plan lachte Tom zeer toe.

Men regelde de zaken met de overheid en Tom en Martha werden eigenaars van een groote partij land. Dit was echter nog woeste prairie en moest ontgonnen worden. Slechts door noeste vlijt kan dat land winstgevend worden.

Doch Rolfs en zijn volk boden krachtige hulp, om Tom in gang te steken.

De ploegen boorden door de woeste vlakte, die toch vruchtbare aarde bezat. Bosschen werden gerooid.

Men richtte houten gebouwen op als woning, stal en schuur.

Tom vond het een heerlijk leven. Zoo had hij op de prairie toch ook zijn geluk gevonden.

Tom Charles werd een uitmuntende landbouwer, geacht door blanken en Indianen.

Elk jaar zaaide hij bloemen op het graf van zijn broer. En Tom was het of vader en moeder hem uit den Hemel toefluisterden, dat hij gezegend werd omdat hij zijn grooten broederplicht vervuld had.

EINDE.

BERICHT.

Elke week verschijnt een nieuw boekje. Men vrage het in de winkels en bij de verkoopers.

A. HANS' KINDE BIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDER BIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 515. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 320. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder.— 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche Jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoë's. — 361. Edelmoedigheid oeloond. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de Prairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het Dorp. — 369. De Plaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfeigene. — 372 De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.